

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6620203491
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6620203491.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobkyne: S. V., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX K., O. XX, zastúpená splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom Advokátska kancelária Janka Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom 829 90 Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO : 31 320 155, zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom 058 01 Poprad, Námestie svätého Egídia 40/93, o zaplatenie 5.370,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec číslo konania 8Csp/83/2020 - 425 zo dňa 15.11.2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 8Csp/83/2020 - 425 zo dňa 15. 11. 2021 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.370,69 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.370,69 eur od 31.07.2020 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol o nároku na náhradu trov konania a vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobkyne, ktorá sa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 5.370,69 eur s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 07.08.2014 uzatvorila s predávajúcim AUTOCENTRUM AAA AUTO a. s. (ďalej len „predávajúci“) kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu Q. C5 P. X.X Y. K., VIN: E za kúpnu cenu 8.247 eur s tým, že časť kúpnej ceny v sume 2.474,10 eur bude predávajúcemu uhradená pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 5.772,90 eur mal byť predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č.: 120145045 (ďalej aj „Zmluva o úvere“) uzatvorenej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku (ďalej „právny predchodca žalovaného“, alebo „veriteľ“). Poskytnutý úver mala žalobkyňa veriteľovi splatiť 72 mesačnými splátkami vo výške mesačnej splátky 169,39 eur. Žalobkyňa tvrdila, že zmluva o úvere neobsahuje niektoré z obligatórnych náležitostí požadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere - ku dňu 07.08.2014 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“, alebo len „ZoSÚ“), konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. g/

celkovú výšku spotrebiteľského úveru. Celková výška spotrebiteľského úveru 6.643,90 eur uvedená v zmluve o úvere je nesprávna, nakoľko správna výška spotrebiteľského úveru je 5.772,90 eur a nesprávna je aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 25,12 % uvedená v zmluve o úvere, nakoľko správna výška RPMN je 31,89 %. Tento nedostatok má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ. Vznik zmluvy o úvere bol jednoznačne závislý od vzniku kúpnej zmluvy. Kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobkyne získať úver v konkrétnej výške 5.772,90 eur (vypočítané ako kúpna cena automobilu vrátane jeho súčastí a príslušenstva 8.247,00 eur mínus zaplatená akontácia 2.474,10 eur). Uvedená suma 5.772,90 eur tak mala byť výškou úveru, no v zmluve o úvere je uvedená iná výška úveru 6.643,90 eur. Neexistuje žiadne také dojednanie na podklade ktorého bolo možné odchýliť sa od jasnej vôle žalobkyne prejavenej v kúpnej zmluve. Žalobkyňa preto mala za to, že medzi stranami nedošlo k zhodnému prejavu vôle ohľadne celkovej výšky úveru, ktorú právny predchodca žalovaného svojvoľne zmenil (navýšil). Podstata právnej argumentácie žalobkyne tak spočívala na tvrdení, že právny predchodca žalovaného svojvoľne a jednostranne doplnil predmet financovania. Zmluva o úvere v časti PREDMET FINANCOVANIA B uvádza určité doplnkové služby:

1. - Garancia Carlife 48,00 eur
2. - Príprava vozidla k predaju 271,00 eur
3. - Garancia Carlife 552,00 eur
4. Predmet financovania B predstavuje spolu sumu 871,00 eur.

1.2. Uvedené doplnkové služby neboli vyžiadané a ani individuálne dojednané v súlade s § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom dôkazné bremeno v prípade preukázania opaku tohto tvrdenia nesie práve dodávateľ (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa bol na základe zmluvy o úvere poskytnutý úver vo výške 5.772,90 eur a pokiaľ v prospech žalovaného uhradila za obdobie od 20.08.2014 do 26.11.2018 sumu 11.270,69 eur a súčasne žalovaný nemá nárok na odplatu (úroky a poplatky) za poskytnutý úver, potom sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5.370,69 eur za obdobie od 28.08.2017 do 28.11.2018, ku ktorému si žalobkyňa uplatnila zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc dňom 31.07.2020 (deň nasledujúci po poskytnutej lehote na plnenie v predžalobnej výzve zo dňa 24.07.2020).

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval procesnú obranu žalovaného, založenú najmä na postoji, že pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že nemala záujem o prefinancovanie daných tovarov a služieb (Predmet financovania B) prostredníctvom úveru, sú jej tvrdenia účelové, uvedené služby si žalobkyňa dojednala v rámci zmluvného vzťahu so spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. a s poskytnutými službami súhlasila, čo osvedčila aj svojim podpisom na faktúre č. FVLC1730 140161. Spotrebiteľka mala možnosť uzavrieť kúpnu zmluvu výlučne na tovar A, teda na osobný automobil. Tovar a službu B kupovať, resp. financovať nemusela. Nejde teda o vynútený náklad, ani o vynútený úver, ale o samostatný úver, ktorým žalobkyňa financovala samostatnú službu a samostatný tovar. Poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru. V zmluve o úvere je tak správne uvedená výška poskytnutého úveru, aj správne obsiahnutý údaj o celkovej výške a RPMN úveru. Vzhľadom k tomu, že doplnková služba nebola podmienkou získania spotrebiteľského úveru a ani ich spotrebiteľka nemusí zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nevstupujú tieto do výpočtu RPMN na strane celkových nákladov a hodnota RPMN je teda v spotrebiteľskej zmluve uvedená v správnej výške 25,12 %.

1.4. Okresný súd uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), g), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), d), § 15 ods. 1 ZoSÚ, v spojení s ustanoveniami § 52, § 52a ods. 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 8, § 54 ods. 1, podľa § 451, § 454 a § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 07.08.2014 (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“), v nadväznosti na § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01. februára 2013. V nadväznosti na zistený skutkový stav súd prvej inštancie podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná.

1.5. V odôvodnení právneho záveru o dôvodnosti žalobného nároku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia tvrdiac, že z dôvodu bezúčnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru zaplatila v prospech žalovaného resp. jeho právneho predchodcu viac, ako bolo jej povinnosťou. Žalobkyňa ako dlžníčka uzatvorila úverovú zmluvu pod č.

120145045 dňa 07.08.2014 s veriteľom Consumer Finance Holding, a.s., ako právnym predchodcom žalovaného. Uvedená zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, vzťahujú sa na ňu ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň je aj zmluvou o viazanom spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 15 ods. 1 ZoSÚ). Súd uviedol, že základnou otázkou vo vzťahu ku zmluve o úvere je otázka, čo bolo predmetom financovania, resp. aká bola vôľa žalobkyne ohľadom výšky úveru a účelu financovania predmetu úveru. Vôľa žalobkyne, tak ako to vyplynulo z jej písomnej výpovede, ktorá nebola žalovaným namietaná a vyplýva aj z kúpnej zmluvy a zmluvy o úvere v časti „A“, bola kúpa auta financovaná úverom vo zvyšku kúpnej ceny vo výške 5.772,90 eur. Žalobkyňa neprejavila vôľu prijať úver od veriteľa vo vzťahu k financovaniu služieb (Garancia Carlife 48 eur a Garancia Carlife 552 eur). Žalobkyňa jednoznačne prejavila vôľu prijať úver za účelom financovania zvyšku kúpnej zmluvy motorového vozidla vo výške 5.772,90 eur (cena vozidla 8.247 - 2.474,10 eur - časť kúpnej ceny zaplatená žalobkyňou pri uzavretí kúpnej zmluvy) a v tomto je prejav vôle žalobkyne vo vzťahu k výške úveru s prejavom veriteľa nezgodný. Súd mal za to, že k zmene kúpnej zmluvy nemohlo dôjsť odkazom v zmluve o úvere v časti „Spôsob financovania“, kde zvýrazneným textom je uvedené, že „Klient podpisom Zmluvy berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doklad o kúpnej cene Predmetu financovania A vo výške 5.772,90 Eur“. Z uvedeného dôvodu preto k navýšeniu kúpnej ceny ani s odkazom na kúpnu zmluvu nemohlo dôjsť. Navyiac, ani samotná fakturácia nezodpovedá písomne uzatvorenej kúpnej zmluve. V Zmluve o úvere právny predchodca žalovaného určil jednostranne výšku úveru sumou 6.643,90 eur, v ktorej už doplnil Predmet financovania B v sume 871 eur, ktorý ale žalobkyňa nežiadala, neobjednala si ho, tieto doplnkové služby si dobrovoľne nezvolila a stali sa pre žalobkyňu dodatočne povinnými nákladmi. Žalobkyňa písomne tvrdila, že všetky zmluvy podpisovala u sprostredkovateľa AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s. a narýchlo. Údaj o výške istiny (celkovej výške) spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve sumou 6.643,90 eur vyhodnotil súd prvej inštancie ako nesprávny, rovnako ako aj RPMN vo výške 25,12 %, čo v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b), d) sú dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

1.6. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že vôľa žalobkyne bola nadobudnúť osobné motorové vozidlo na základe osobitnej kúpnej zmluvy a sčasti kúpnu cenu financovať úverom. Žalobkyňa vlastnícke právo k motorovému vozidlu aj takto nadobudla. Vôľou žalobkyne bolo získať úver v konkrétnej výške zvyšku nezaplatenej kúpnej ceny 5.772,90 eur (8.247 eur - 2.474,10 eur), žiadne doplnkové služby nežiadala, dobrovoľne si ich nezvolila. Z ďalších listinných dôkazov doručených žalobkyňou (najmä čestných prehlásení občanov a úverových zmlúv a zmlúv o úvere uzavretých s tým istým veriteľom ako žalovaná) dospel súd k záveru, že pokiaľ žalobkyňa chcela úver získať, musela zmluvu uzatvoriť v znení, ako jej bola veriteľom predložená. Doplnkové služby sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru a boli pre žalobkyňu dodatočne povinnými nákladmi, preto nie je dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov, ale ich skutočný účel. Povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru. Predmetné služby a doplnkový tovar v zmysle Predmetu financovania „B“ Zmluvy o úvere sa viažu k predmetnej zmluve ako dodatočný náklad, nakoľko kúpna zmluva za účelom financovania kúpnej ceny, z ktorej táto vyplýva, uvedené tovary ani služby ako predmet kúpny neuvádza. Navyše zmluvu o úvere podpisoval právny predchodca žalovaného v zastúpení predávajúcim motorového vozidla, preto musel vedieť pri uzatváraní zmluvy o úvere o financovanie ktorých položiek vo vzťahu ku kúpnej zmluve mala žalobkyňa záujem a o ktoré záujem nemala. V súlade s tým mal veriteľ postupovať pri koncipovaní Zmluvy o úvere. Okresný súd potom zhrnul, že pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je postačujúce, ak chýba čo i len jedna z obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. je uvedená nesprávne. V tomto spore je preukázaný nedostatok obsahovej náležitosti „výška úveru“ a zároveň je z tohto dôvodu nesprávne vypočítaná aj RPMN poskytnutého úveru, sú tu teda dva dôvody pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

1.7. Následne potom okresný súd konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporným, že v prospech úverového účtu uhradila žalobkyňa za obdobie od 20.08.2014 do 26.11.2018 sumu 11.270,69 eur . Poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, správne bol poskytnutý vo výške 5.772,90 eur, žalobkyňa tak bez právneho dôvodu zaplatila žalovanému 5.370,69 eur. Ku vzniku bezdôvodného obohatenia došlo po prvý raz dňa 25.07.2017 uhradením sumy vo výške 170 eur, z ktorej časť 42,90 eur bola započítaná na istinu úveru a časť sumy vo výške 127,10 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného. Za obdobie od 28.08.2017 do 28.11.2018 predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného 5.370,69 eur (11.270,69 eur - 5.772,90 Eur - 127,10 eur), ktoré je povinný žalovaný žalobkyňi vydať. Žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia predžalobnou výzvou zo dňa

24.07.2020 s poskytnutím lehoty do 30.07.2020. Žalovaný bezdôvodné obohatenie v tejto lehote nevydal, s jeho vydaním je v omeškaní a preto súd priznal žalobkyni úrok z omeškania zo sumy 5.370,69 eur od 31.07.2020 do zaplatenia, t. j. po dni nasledujúcom po uplynutí poskytnutej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia.

1.8. O náhrade trov prvoinštannčého konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná, súd jej priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu a súčasne vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a konštatoval, že podstatou sporu medzi stranami je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu tvrdenej absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere.

2.1. Žalovaný s tvrdením súdu prvej inštancie, že veriteľ pri uzatváraní zmluvy o úvere jednostranne určil výšku úveru, nakoľko žalobca ako spotrebiteľ nemal záujem o financovanie doplnkového tovaru a služieb, nesúhlasí a má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku ceny osobného automobilu, z dôvodu, že predmet financovania B v kúpnej zmluve dohodnutý nie je. Súd prvej inštancie sa pritom vôbec nezaoberal existenciou písomných poistných zmlúv, ani platnosťou zmluvy o dodaní tovaru a služby. Z odôvodnenia rozsudku teda vyplýva, že je len na rozhodnutí spotrebiteľa (a to aj po uplynutí niekoľkých rokov od uzatvorenia zmlúv), kúpu ktorých tovarov alebo poskytnutie ktorých služieb „pripustí“ a sám teda môže spätne určovať výšku istiny poskytnutého úveru. Za zásadné odvolateľ považuje, aké zmluvy žalobca uzavrel a s ktorou zmluvnou stranou. Žalobca uzavrel kúpnu zmluvu, ktorou nadobudol motorové vozidlo. Túto zmluvu uzavrel s predávajúcim, ktorým bol autobazár (AUTOCENTRUM AAA AUTO, s.r.o.), ďalej žalobca uzavrel Poistnú zmluvu Garancia Carlife s poisťovňou (Lloyd's Syndicate) a jednorazovým poistným v sume 552,- eur, žalobca uzavrel Zmluvu o dodaní tovaru a služby (príprava vozidla k predaju, balíček povinnej výbavy) s predávajúcim (autobazár), cena spolu 319,- eur a napokon žalobca uzavrel Úverovú zmluvu a Záložnú zmluvu so žalovaným, teda poskytovateľom úveru, veriteľom. Výška úveru bola celkom 6.643,90 eur, z toho 5.772,90 eur na kúpu auta, 552,- eur na poistné a 319,- eur na tovary a služby. Okrem toho je potrebné uviesť si formu daných zmlúv. Úverová zmluva, záložná zmluva a poistná zmluva sú vyhotovené v písomnej forme, nakoľko ide o obligatórnu formálnu náležitosť. Kúpna zmluva je tiež v písomnej forme. Zmluva o dodaní tovarov a služieb je uzavretá ústne, s tým, že o jej obsahu svedčí písomný doklad - faktúra. Z hmotnoprávneho hľadiska podľa názoru odvolateľa ide o samostatné zmluvy a dokonca aj o odlišné zmluvné typy. Súd sa však platnosťou zmlúv o doplnkovom tovare vôbec nezaoberal, pričom mal ako zásadnú predbežnú otázku rozhodnúť, či sú zmluvy o doplnkovom tovare platné, alebo nie.

2.2. Pokiaľ ide o úverové financovanie tovaru a služieb, platí, že predmet financovania si vyberá spotrebiteľ sám a veriteľ do neho nijakým spôsobom nezasahuje. Veriteľ má v tomto smere len jedinú povinnosť - uviesť v úverovej zmluve opis financovaného tovaru alebo služby. Je pritom irelevantné, či sa jedným úverom financuje kúpa jedného alebo viacerých tovarov alebo služieb. Pokiaľ žalobca v celom konaní tvrdí, že si doplnkové služby objednať nechcel, uvedené len tvrdí, no nedokazuje. Napriek tomuto tvrdeniu žalobca požiadal písomne žalovaného o poskytnutie úveru aj na ďalší tovar a služby. Išlo výlučne o prejav jeho vôle, nie o prejav vôle veriteľa. Veriteľ nie je poisťovňa, ani nepredáva autá, ani neposkytuje služby s tým spojené. Veriteľ pritom extrémne preukazným spôsobom informoval spotrebiteľa o tom, čo a v akej výške je z úveru financované. Žalobca navyše ani nespochybňuje skutočnosť, že si bol vedomý toho, že veriteľa žiada o poskytnutie finančných prostriedkov na financovanie doplnkového tovaru. Veriteľ nemá povinnosť hodnotiť cenu tovaru a služieb, ktorých výber neovplyvňuje. Výška kúpnej ceny je vecou dohody medzi kupujúcim a predávajúcim. Veriteľ za obsah ich dohody nemôže niesť civilnoprávnu zodpovednosť. Spotrebiteľ spravidla nemá možnosť vyjednávať o cene v zmysle ovplyvniť jej výšku. Nikto mu však nemôže uprieť právo vec nekúpiť, ak cenu považuje za neprímeranú. Ak sa však rozhodne cenu akceptovať s vedomím, že si na jej zaplatenie vezme úver, nemôže prenášať ekonomické následky tohto rozhodnutia na veriteľa, ktorý mu poskytne peniaze.

Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že Predmet financovania A a Predmet financovania B sú v zmluve výrazne a zrozumiteľne uvedené. Nejde o žiadny skrytý tovar, službu, alebo poplatok. Tvrdil, že spotrebiteľ má možnosť vybrať si len Predmet financovania A, alebo zmluvu vôbec nepodpísať. O výške istiny úveru, ako aj o Predmete financovania B, bol žalobca informovaný jednak v Žiadosti o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ako aj v samotnej Zmluve o úvere. Ani žalobca teda nepopiera, že bol o službe Príprava vozidla k predaju informovaný.

2.3. Žalovaný reagoval na konkrétne závery súdu prvej inštancie a nie je mu zrejmé, prečo by malo byť napríklad poistenie, ktoré bolo dohodnuté na základe písomnej poisťovnej zmluvy, súčasťou kúpnej zmluvy, ide predsa o samostatný zmluvný vzťah. Taktiež mu nie je zrejmé, keďže to súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo podľa súdu nie je písomne uzatvorená poisťovná zmluva rovnakým právnym titulom ako kúpna zmluva a v čom vidí súd rozdiel. Súd prvej inštancie tiež nevysvetlil, z akého dôvodu by malo dôjsť k zmene kúpnej zmluvy zmluvou o úvere, keďže ide o samostatné zmluvné vzťahy. Rovnako nezrozumiteľný je aj argument súdu o tom, že nemôže dôjsť k navýšeniu kúpnej ceny osobného motorového vozidla úverovou zmluvou. Tu si súd prvej inštancie zrejme mylí kúpnu cenu motorového vozidla s istinou úveru. Veriteľ samozrejme nechce a ani nemôže navyšovať kúpnu cenu motorového vozidla. Zo znenia ustanovenia § 15 Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že by okrem osobného motorového vozidla nemohli byť úverom financované aj ďalšie tovary a služby. Poistenie motorového vozidla, rovnako ako príprava vozidla k predaju, sú logicky viazané na motorové vozidlo a nie na poskytnutý úver. Záver súdu o viazanosti týchto tovarov a služieb na spotrebiteľský úver je preto úplne nelogický. Podľa záverov súdu prvej inštancie by potom mala byť napríklad aj autolekárnica tovarom viazaným na spotrebiteľský úver a nie na samotné vozidlo. Službu príprava vozidla k predaju a poistenie si vybral spotrebiteľ sám a nejde teda o vynútený náklad, ani o vynútený úver, ale o samostatný úver, ktorým žalobca financoval samostatnú službu a samostatný tovar. Poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru. Na podporu svojich odvolacích argumentov citoval žalovaný z rozsudkov Krajského súdu Žilina, sp.zn. 5CoCsp/7/2020 zo dňa 31.03.2020 a sp.zn. 8Co/57/2020 zo dňa 28.05.2021. Žalovaný ďalej poukazuje na odpoveď Národnej banky Slovenska zo dňa 24.04.2020, v ktorej bolo konštatované: „Súčasťou dokumentácie je aj predzmluvný formulár „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ (ďalej len „formulár“), ktorým veriteľ poskytuje spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere... Z formulára ani z ostatných zmluvných a predzmluvných dokumentov nevyplýva, že by uzatvorenia poistenia alebo kúpa doplnkovej služby či tovaru bola podmienkou na poskytnutie úveru. Zo žiadosti, formulára ako aj zmlúv je podľa nášho názoru určiteľné aké doplnkové služby, tovary alebo poisťovné produkty a v akej sume sa úverom financujú.“ Vzhľadom k tomu, že doplnková služba nie je podmienkou získania spotrebiteľského úveru a ani ich spotrebiteľ nemusí zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nevstupujú tieto do výpočtu RPMN na strane celkových nákladov a hodnota RPMN je teda v predmetnej spotrebiteľskej zmluve uvedená v správnej výške 25,12 %, ktorej výpočet je uvedený v listine Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN. Vo vzťahu k prejednáwanej veci je najvýznamnejšia posledná veta ustanovenia § 19 ods. 2. Ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere použijú sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov celkové náklady spotrebiteľa podľa prvej vety s výnimkou iných skutočných nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť predávajúcemu, okrem kúpnej ceny za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb. Presne o tento prípad v danej veci ide. Suma za doplnkový tovar je cena tovaru (výbava) a služieb (poistenie). Táto suma nie je ziskom veriteľa, nakoľko „skončila“ u tretích osôb (rovnako ako kúpna cena za auto) a to na základe pokynu spotrebiteľa. Táto suma patrí do výšky úveru (rovnako ako istina úveru za kúpu auta), ale celkom určite nepatrí do nákladov spotrebiteľa. Nákladom spotrebiteľa a súčasne ziskom veriteľa je teda len rozdiel medzi celkovou sumou, ktorú od veriteľa dostal a celkovou sumou, ktorú mu bol povinný vrátiť. Veriteľ teda pri svojom postupe pri výpočte RPMN postupoval správne. Na základe uvedeného žalovaný žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zdôraznila, že základ jej žalobnej argumentácie spočíval v tom, že ak chcela kúpiť vozidlo na úver u sprostredkovateľa právneho predchodcu žalovaného, bola nútená prijať aj vedľajšie zmluvné dojednania, ktoré nesledovali jej záujem a jednalo sa o poplatky (predmet financovania B, resp. položky pripočítané k cene vozidla) podmieňujúce uzatvorenie závislého spotrebiteľského kontraktu (§ 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalobkyňa mala iba dve možnosti: buď podpísať všetky listiny, ktoré jej predložil na podpis finančný sprostredkovateľ

právneho predchodcu žalovaného, alebo odmietnuť uzatvorenie všetkých zmlúv. Všetky spotrebiteľské zmluvy, hoci uzatvorené s viacerými dodávateľmi, pokiaľ boli uzatvorené pri jednom rokovaní, len prostredníctvom jedného z dodávateľov a vzájomne sa podmieňujú, je potrebné posudzovať spoločne a vo vzájomnej súvislosti (§ 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Niet pochyb, že za konanie finančného sprostredkovateľa úveru zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu. Dôkazné bremeno individuálneho dojedania namietaných zmlúv a ich zmluvných ustanovení zaťažuje žalovaného. Pokiaľ dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Na podporu svojej argumentácie o závislosti kúpnej zmluvy na motorové vozidlo a zmluvy o úvere poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 165/2020 z 27.10.2021, ktoré jednoznačne potvrdzuje obsahovú závislosť kúpnej zmluvy a zmluvy o úvere. Súčasne žalobkyňa dáva do pozornosti odvolacieho súdu aj ďalšie rozhodnutia krajských súdov v obdobných právnych veciach, ktoré potvrdzujú správnosť jej žalobnej argumentácie (rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 19CoCsp/35/2021-296 zo dňa 08.12.2021, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 11CoCsp/34/2021-405 zo dňa 30.09.2021). Žalovaný sa vo svojom odvolaní usiluje dezinterpretovať skutočnosť a prezentovať zdanie viacerých samostatných a nepodmienených zmlúv, ktoré mal údajne žalobca uzatvoriť pri jednom rokovaní, na jednom mieste a prostredníctvom sprostredkovateľa právneho predchodcu žalovaného. Bez ohľadu na uvedené faktom ostáva, že hlavným predmetom plnenia bola kúpa auta financovaná prostredníctvom závislého spotrebiteľského úveru, čo možno bezpochyby dovodiť z účelu a konštrukcie závislého spotrebiteľského kontraktu. Všetky ostatné tzv. predmety financovania B sú len vedľajšími a doplnkovými produktami, k čomu sa už podrobne žalobkyňa vyjadrila v predošlom vyjadrení zo dňa 27.10.2021. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa, ktorá navštívila autobazár AAA AUTOCENTRUM za účelom kúpy auta, by mohla slobodne a vážne akceptovať navýšenie istiny úveru o sumu 871 eur za účelom prefinancovania vedľajších produktov, za ktoré nič nedostala, resp. ktoré nemali pre ňu žiadny úžitok, je absolútne nepresvedčivé a nelogické. Najmä v kontexte vykonaných dôkazov potvrdzujúcich prax nekalej obchodnej praxe v obdobných prípadoch: čestných prehlásení poškodených spotrebiteľov (predložené s vyjadrením zo dňa 11.06.2021), rozhodnutie NBS z 28.05.2021 (predložené s vyjadrením zo dňa 07.09.2021), svedecké prehlásenie bývalého manažéra AAA AUTOCENTRUM (predložené s vyjadrením zo dňa 27.10.2021). Žalobkyňa zotrváva na stanovisku, že o predmete financovania B vopred informovaná nebola a úverom mala záujem financovať výlučne kúpu motorového vozidla, čo potvrdila aj odpoveďami na otázky predložené jej súdom.

3.1. Odhladnuc od uvedeného, vedľajšie produkty zahrnuté do zmluvného formulára ako predmet financovania B, ktorých znenie nemohol spotrebiteľ ovplyvniť, je podľa názoru žalobkyne potrebné posúdiť podľa ich obsahu a účelu, čo má s ohľadom na ich fiktívnosť, resp. nulový benefit pre spotrebiteľa, za následok ich právnu kvalifikáciu ako neprijateľnej, teda neplatnej zmluvné podmienky (§ 53 ods. 4 písm. t/, v/ w/ Občianskeho zákonníka). Na margo rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, citovaných žalovaným, žalobkyňa uvádza, že sa jedná o právne názory založené na formalistickom posúdení listín bez zhodnotenia ich obsahu, účelu a skutočnej vôle spotrebiteľa, ktoré sa odchyľujú od rozhodovacej praxe ostatných krajských súdov a najmä od citovaného aktuálneho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 165/2020 z 27.10.2021. Právny predchodca žalovaného previedol celú sumu 6.643,90 eur priamo na účet finančného sprostredkovateľa. Žalobkyňa nedostala z celkovej výšky úveru na svoj účet žiadne plnenie a k dispozícii získala ako protihodnotu výlučne vozidlo z časti financované úverom v sume 5.772,90 eur (kúpna cena auto 8.247 eur - úhrada žalobkyne 2.474,10 eur), ale žiadne iné plnenie, resp. protihodnota za sumu 871 eur jej už reálne poskytnuté neboli. Skutočnú výšku úveru a skutočnú výšku nákladov spojených s poskytnutím úveru možno zistiť len určením skutočnej sumy, resp. hodnoty, ktorá bola daná žalobkyňou. Pre právne posúdenie, či sa jedná o skrytý poplatok spojený s poskytnutím úveru, nie je podstatné slovné pomenovanie doplnkového produktu, ale jeho skutočný obsah (resp. bezobsažnosť) a osoba, ktorej prináša benefit (hodnotu). Ak nie je spotrebiteľovi poskytovaná celá suma (hodnota) úveru, potom je irelevantné, či chýbajúcu hodnotu prijíma úverový veriteľ, finančný sprostredkovateľ, resp. akákoľvek iná tretia osoba, v každom prípade chýbajúca hodnota v takom prípade predstavuje (skrytý) poplatok spojený s poskytnutím úveru. Žalobkyňa preto navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

4. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu namietal tvrdenú skutočnosť, že žalobkyňa mala iba dve možnosti: buď podpísať všetky listiny, ktoré jej predložil na podpis finančný sprostredkovateľ právneho predchodcu žalovaného, alebo odmietnuť uzatvorenie všetkých zmlúv. Toto

tvrdenie však nebolo preukázané jediným dôkazom, dokonca ani výpoveď žalobkyne takéto tvrdenie nepodporuje. Žalobkyňa v odpovediach na otázky uviedla, že si v podstate na priebeh uzatvorenia úverovej zmluvy vôbec nepamätá, no napriek tomu sa súd prvej inštancie, bez toho, aby mu bol predložený akýkoľvek dôkaz zo strany žalobkyne o tom, že o doplnkový tovar záujem nemala a nemala ani možnosť ho odmietnuť, stotožnil s tvrdením, že žalobkyňa takúto možnosť nemala a doplnkový tovar nechcela a zároveň odignoroval všetky listinné dôkazy predložené žalovaným. V prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom súdu prvej inštancie, žalovaný žiada, aby odvolací súd podrobne uviedol, ktoré z vykonaných dôkazov takéto záver preukazujú. Taktiež pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že právny úkon neurobila slobodne a vážne, tak vlastne tvrdí, že právny úkon, t.j. zmluva o spotrebiteľskom úvere, je absolútne neplatným právnym úkonom. Potom je namieste otázka prečo sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, ak je toho názoru, že predmetná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom a zároveň je namieste otázka, prečo súd prvej inštancie takejto žalobe vyhovel. K tvrdeniu, že žalobkyňa nemohla slobodne akceptovať výšku istiny žalovaný zároveň uvádzal, že vo výpovedi žalobkyňa neuviedla, že by bola k podpisu zmluvy akýmkoľvek spôsobom donútená a preto nie je zjavné, z čoho toto tvrdenie vychádza a čo sa ním snaží žalobkyňa prezentovať. Navyše podľa názoru žalovaného absolútne nelogické a nepresvedčivé je skôr tvrdenie žalobkyne, že v tom čase 24 ročná osoba, pracujúca v zahraničí, spôsobilá na právne úkony, nevedela čo kupuje, za akú sumu to kupuje, nevedela čo úverom financuje, nevedela v akej výške to financuje úverom a aj keby o tom vedela, napriek tomu, že si priebeh uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy nepamätá, určite tento tovar a služby nechcela a nemala možnosť ich odmietnuť. A o tomto všetkom sa dozvedela až 5 rokov po uzavretí zmluvy od právnik.

4.1. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 165/2020 z 27. 10.2021, toto rozhodnutie sa nemôže vzťahovať na prejednávany prípad, nakoľko sa nejedná o obdobný skutkový stav. V zmluve, ktorú posudzoval NS SR je uvedený iba predmet financovania A, teda je v nej uvedené, že sa ňou financuje iba motorové vozidlo. V Zmluve, ktorá je predmetom tohto konania, je naopak uvedený všetok financovaný tovar a služby v zmysle § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ. V tomto prípade teda úver bol účelovo viazaný nie iba na motorové vozidlo, ale aj na iné tovary a služby v zmluve uvedené v zmysle § 15 ZoSÚ. Zmluva o spotrebiteľskom úvere korešponduje jednak s financovaním tovaru uvedeným v kúpnej zmluve, ako aj s financovaním tovarov a služieb uvedených v iných zmluvných vzťahoch, či už obligatórne písomných (poistná zmluva), alebo ústnych (zmluva o poskytnutí tovarov a služieb). Z uvedeného vyplýva, že toto rozhodnutie NS SR na posudzovaný prípad nijako nedopadá. V konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa nemohla ovplyvniť, ktoré tovary a služby budú financované ako doplnkový tovar k motorovému vozidlu. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom vyjadrení poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. t), v) a w) Občianskeho zákonníka, ani jedno z týchto ustanovení o neprijateľných zmluvných podmienkach sa netýka hlavného predmetu plnenia. Žalobkyňa si neuvedomuje základnú právnu skutočnosť a to, že ide o samostatné zmluvy financované jedným úverom. Ani kúpna zmluva, ani poistná zmluva, ani zmluva o poskytnutí služieb nie sú súčasťou úverovej zmluvy. Samotné zmluvy o kúpe tovaru a služieb sú samostatnými zmluvami, uzatvorenými s úplne inými účastníkmi. Žalovaný následne citoval ustanovenia § 53 ods. 1, 5 OZ, z ktorých vyplýva, že neprijateľnou môže byť len taká podmienka, ktorá je oddeliteľná od spotrebiteľskej zmluvy tak, že aj po jej oddelení ostane zmluva v platnosti. Hlavný predmet plnenia nemôže byť neprijateľnou podmienkou a taktiež poistná zmluva, ani zmluva o dodaní tovaru a služby, nemôžu byť neprijateľnou podmienkou úverovej zmluvy. Žalovaný na základe vyššie uvedených skutočností žiada, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolania.

5. Na vyjadrenie žalovaného reagovala žalobkyňa a uviedla, že v celom rozsahu poukazuje na obsah svojho vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 16.02.2022 a výsledky doterajšieho dokazovania. S vyjadrením žalovaného nemožno súhlasiť, pretože zjavne vychádza z nesprávnych predpokladov a ignoruje preukázané fakty. Žalobkyňa navštívila predajcu jazdených vozidiel (súčasne sprostredkovateľ úveru) za účelom kúpy vozidla. Na súdom položenú otázku č. 1: Na zaplatenie (prefinancovanie) čoho ste žiadali úver? jednoznačne uviedla: Na zaplatenie auta. Žalobkyňa vedela, čo chcela na úver kúpiť a navýšenie istiny úveru (ceny vozidla) o vedľajšie produkty sa udialo bez jej vedomia a proti jej vôli. Preto je logické, že vedľajšie produkty, o ktorých vtedy nevedela, si nemohla ani pamätať. Žalovaný naďalej dogmaticky, bez odôvodnenia tvrdí, že produkty Príprava vozidla k predaju + služby v sume 271 eur a Carlife Garance v hodnote 552 eur, mali údajne tvoriť hlavný predmet plnenia, pričom nijako nevysvetľuje rozpor týchto tvrdení s názorovou líniou judikatúry Súdneho dvora EU C-143-13 a C-26-13. Príprava vozidla k predaju + služby a Carlife Garance sú bez akýchkoľvek pochybností doplnkovými vedľajšími produktami, na ktoré dopadá kontrola neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods.

4 písm. t), v) a w) Občianskeho zákonníka a svojou povahou sú nákladmi navyšujúcimi istinu úveru podľa § 2 písm. g) ZoSÚ. Reálny obsah doplnkových produktov Príprava vozidla k predaju + služby a Carlife Garance nebol žalovaným preukázaný a jednoznačne žalobkyňa tvrdí, že jej neprinášali žiadny benefit ani neboli v jej záujme. V tejto súvislosti poukazuje aj na listinu Oboznámenie poistníka s podmienkami uzavretia poistnej zmluvy „Carlife Garancia“, ktoré predložil žalovaný s vyjadrením zo dňa 01.02.2021, bod 6 písm. b): S ohľadom na poskytnutú zľavu z kúpnej ceny poisteného vozidla a v prípade akejkolvek vratky poistného v dôsledku zmeny alebo ukončenia poistenia poistné bude vrátené spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. (sprostredkovateľ úveru). Uvedené podporuje finančnú motiváciu úverového sprostredkovateľa na dojednaní vedľajších produktov so spotrebiteľom. Takýto postup finančného sprostredkovateľa žalovaného je porušením ustanovenia § 32 ods. 3 zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Odvolanie žalovaného je zjavne nedôvodné a je vystavené na účelovom myšlienkovom konštrukte, ktoré je v evidentnom rozpore s právnou úpravou neprijateľných zmluvných podmienok (§ 53 ods. 4 OZ), rovnako odporuje judikatúre Súdneho dvora EÚ a Najvyššieho súdu SR a v konkrétnej veci jednoznačne odporuje výsledkom vykonaného dokazovania.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné a vhodné konštatovať právne zásadné skutočnosti majúce vplyv na vecnú i procesnú legitimitáciu strán sporu. Žalovaný je pasívne vecne legitimovaný z dôvodu, že pôvodný veriteľ Consumer Finance Holding, a.s. ku dňu 01.01.2018 zanikol v dôsledku rozdelenia a jeho právnym nástupcom sa stal pôvodný žalovaný VÚB leasing, a. s. Bratislava. Po vyhlásení meritórneho rozsudku doručil právny nástupca žalovaného dňa 14.01.2021 súdu prvej inštancie oznámenie o právnom nástupníctve, v ktorom žiadal, aby súd v konaní pokračoval so subjektom Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, ako právnym nástupcom dovtedajšieho žalovaného. Z Obchodného registra mal súd preukázané, že pôvodný žalovaný VÚB leasing, a. s. Bratislava bol dňa 01.01.2022 z obchodného registra vymazaný z dôvodu, že bol zrušený bez likvidácie a zlúčený so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s. Bratislava, ako nástupníckou spoločnosťou. Nakoľko po vyhlásení rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, avšak skôr ako sa konanie právoplatne skončilo, došlo k zániku žalovaného, ktorý má právneho nástupcu, súd prvej inštancie, postupujúc v zmysle § 64 CSP, uznesením č.k. 8Csp/83/2020-451 zo dňa 19.01.2022 rozhodol, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalovaného, ktorým je Všeobecná úverová banka, a. s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava (ďalej „žalovaný“).

8. Následne, po konštatovaní procesného nástupníctva na strane žalovaného, sa odvolací súd zameril na vecný prieskum správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a to v rozsahu podaného odvolania pôvodného žalovaného.

9. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je ohľadom skutkových tvrdení žalobcu a žalovaného viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími argumentami žalovaného zdôrazňuje, že odvolateľ nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výrokoch rozsudku. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne a dostatočne zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávania zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, § 385, v spojení s ustanovením § 366 CSP).

10. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP), tak konštatuje z obsahu spisu nasledujúce relevantné skutočnosti:

10a. Žalobkyňa, ako dlžníčka, uzatvorila so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku (veriteľom a súčasne právnym predchodcom žalovaného) Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 120145045 dňa 07.08.2014. Veriteľ bol zastúpený obchodnou spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. Bratislava, ako sprostredkovateľom a súčasne aj predávajúcim, čo je priamo obsiahnuté v úverovej zmluve, kde sú osobitne uvádzané identifikačné údaje predávajúce a osobitne identifikačné údaje sprostredkovateľa, pričom ide o totožný subjekt (č.l. 13 až 16 spisu). V zmysle predmetnej úverovej zmluvy zmluvné strany Predmet financovania rozdelili na časť „A“, kde je obsiahnutá podrobná identifikácia motorového vozidla U. P. X.X Y. K. s uvedením ceny predmetu financovania 8.247 eur a na časť Predmet financovania „B“, kde je absolútne nekonkrétne uvedené : Garancia Carlife 48 eur, Príprava vozidla k predaju 271 eur, Garancia Carlife 552 eur, spolu 871 eur, označené ako „dohodnutá kúpna cena predmetu financovania „B“ (č.l. 13 a 13 p.v. spisu). Zmluvné strany v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali spôsob financovania v splátkach vo výške 169,39 eur, dátum prvej splátky 22.08.2014, splatnosť 22. dňa v mesiaci, celková výška úveru 6.643,90 eur, celková čiastka s poistením 12.196,08 eur, ročná úroková sadzba 25,12 %, počet splátok 72, termín konečnej splatnosti 07/2020. V časti zmluvy o úvere, označenej ako „Spôsob financovania“ je uvedené : „Klient podpisom Zmluvy berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny Predmetu financovania A vo výške 5.772,90 Eur. Kúpnu cenu Predmetu financovania B vo výške 871 Eur.“

10b. Súčasne žalobkyňa uzatvorila aj Zmluvu o zriadení záložného práva k hnuiteľnej veci č. 120145045 (č.l. 16 p.v. spisu) so záložným veriteľom Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku, za ktorého opätovne konal identifikovaný sprostredkovateľ (predávajúci - AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. Bratislava).

10c. Žalobkyňa, ako kupujúca, uzatvorila s predávajúcim AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., Bratislava (zástupcom a sprostredkovateľom veriteľa Consumer Finance Holding, a.s. Kežmarok v zmysle Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 07.08.2014 a súčasne aj zástupcom a samostatným finančným agentom poisťiteľa Jubilee Insure Lloyd's Syndicate Veľká Británia v zmysle Poistnej zmluvy Poistenia Carlife Garancia zo dňa 07.08.2014), kúpnu zmluvu uzatvorenú toho istého dňa 07.08.2014 (č.l. 17 spisu), ktorej predmetom bola kúpa osobného motorového vozidla zn. Q. C5 P. X.X Y. K. za dohodnutú kúpnu cenu 8.247 eur vrátane DPH tak, že „Časť kúpnej ceny vo výške 2.474,1 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.772,90 eur bude zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere č. 120145045 od obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. IČO : 35923130...“. V časti I. Predmet zmluvy zmluvné strany špecifikovali, že predmetom kúpy je automobil špecifikovaný vyššie, jeho súčasti a príslušenstvom za vyššie uvedenú kúpnu cenu (č.l. 17 spisu).

10c. Toho istého dňa 07.08.2014 uzatvorila žalobkyňa poistnú zmluvu „Poistenie Carlife Garancia“ č. CGS 020900 so spoločnosťou Jubilee Insure Lloyd's Syndicate Veľká Británia, ako poisťiteľom, zastúpeného samostatným finančným agentom AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., Bratislava (č. l. 84 a 84 p. v. spisu).

11. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu posudzovanej zmluvy o úvere je bez pochyb zrejmé, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobkyňou a žalovaným (resp. jeho právnym predchodcom), je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaďiť predmetný zmluvný vzťah právnemu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani samotným žalovaným v konaní spochybnené a namietané nebolo.

12. Ako odvolací súd vyššie konštatoval, v jeden a ten istý deň (dňa 07.08.2014), uzatvorila žalobkyňa, ako spotrebiteľka, súčasne s tým istým subjektom AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., Bratislava (v rôznych zmluvných pozíciách - ako predávajúcim, ako sprostredkovateľom a ako nezávislým finančným agentom) štyri zmluvy pri tom istom kontraktáčnom procese (so spoločnosťou Consumer Finance

Holding, a. s. so sídlom v Kežmarku (veriteľom a súčasne právnym predchodcom žalovaného) Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 120145045 dňa 07.08.2014, Zmluvu o zriadení záložného práva k hnutelnej veci č. 120145045 so záložným veriteľom Consumer Finance Holding, a. s. so sídlom v Kežmarku, Poistnú zmluvu Poistenia Carlife Garancia zo dňa 07.08.2014 s poisťiteľom Jubilee Insure Lloyd's Syndicate Veľká Británia a napokon kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 07.08.2014, ktorej predmetom bola kúpa osobného motorového vozidla zn. Q. C5 P. X.X Y. K. za dohodnutú kúpnu cenu 8.247 eur vrátane DPH. Vo všetkých uvedených zmluvách pri kontraktačnom procese vystupovali žalobkyňa a spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., Bratislava (ako predávajúci, sprostredkovateľ a ako nezávislý finančný agent).

13. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 07.08.2014, zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok.

14. Podľa ustanovenia § 15 ods. 2 písm. b/ ZoSÚ, pri zmluvách, ktoré podľa odseku 1 tvoria obchodný celok, veriteľom je tretia osoba a

1. veriteľ využíva služby predávajúceho tovaru alebo poskytovateľa služieb pri uzatváraní alebo príprave zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo

2. konkrétny tovar alebo poskytnutie konkrétnej služby je výslovne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

15. S poukazom na citované zákonné ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom a platnom ku dňu 07.08.2014), je nepochybné, že pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku právne kvalifikoval posudzovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 15 ZoSÚ ako zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, bola jeho právna kvalifikácia správna, nakoľko posudzovaná zmluva spĺňa obe kritériá hypotézy zákonného ustanovenia § 15 ods. 2 písm. b/ ZoSÚ a v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 ZoSÚ zmluvy navzájom súvisiace a vzájomne závislé tvoria jeden obchodný celok a to napriek tomu, že ide o odlišné zmluvné typy. Neobstojí potom odvolacia argumentácia žalovaného, že každú zo zmlúv treba posudzovať samostatne. Boli uzatvárané pri jednom kontrakte a aj z ich obsahu jednoznačne vyplýva ich vzájomná prepojenosť, a to aj s prihliadnutím na povahu zmlúv, sledovaný cieľ a stranám známy účel uzatvárania a to v konkrétnom prípade všetkých štyroch zmlúv tými istými subjektmi, na jednej strane spotrebiteľkou, na druhej strane predávajúcim, konajúcim súčasne aj ako sprostredkovateľ a aj ako nezávislý finančný agent. Vzájomné prepojenie kúpnej zmluvy a zmluvy o úvere a nutnosť ich spoločného posudzovania zdôraznil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „NS SR“) napr. v rozhodnutí sp. zn.: 5 Sžo 21/2013 zo dňa 30.04.2014, ako aj sp. zn. 8 Sžo 2/2013 zo dňa 23.01.2014.

16. Žalovaný v odvolaní namietal, že každá zo štyroch zmlúv predložená v rámci dokazovania v tomto konaní bola uzatvorená s inou zmluvnou stranou, čo prvoinštančný súd neskúmal. Odvolací súd však už vyššie zdôraznil, že predávajúci konal za poisťovateľa, za úverového veriteľa a aj za záložného veriteľa. Z uvedeného vyplýva, že napriek formálnemu označeniu rozdielných zmluvných strán na jednotlivých zmluvách majú všetky spoločného menovateľa a konajúcu osobu - obchodnú spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s. Bratislava. Takýto postup pri uzatváraní zmlúv bol zjavne zámerný, koordinovaný a ako bolo svedeckými výpoveďami v spore vo viacerých prípadoch preukázané (svedecké výpovede iných klientov totožného predávajúceho - č. I. 193, č. I. 202, č. I. 213, č. I. 226, č. I. 230, č. I. 241 a č. I. 252, ako aj svedecká výpoveď bývalého manažéra predávajúceho - č. I. 384- 385 spisu), pričom išlo o bežnú, zaužívanú obchodnú prax spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., ktorú mal odvolací súd preukázanú z čestných prehlásení iných spotrebiteľov, ktorí taktiež s totožným predávajúcim uzatvorili kúpnu zmluvu na kúpu motorového vozidla, kúpnu cenu ktorého mienili sčasti prefinancovať prostredníctvom úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej s právnym predchodcom žalovaného.

17. Pri sledovaní skutočného záujmu spotrebiteľky, vychádzajúc tak z obsahu kúpnej zmluvy je zrejmé, že kúpna cena konkrétne špecifikovaného automobilu, ako predmetu kúpy, bola dojednaná vo výške 8.247 eur, pričom priamo v kúpnej zmluve je uvedené, že časť kúpnej ceny v sume 2.474,- eur žalobkyňa ako kupujúca uhradila predávajúcemu v hotovosti pri podpise zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5,772,90 eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe (v kúpnej

zmluve presne identifikovanej)zmluvy o úvere č. 120145045. Kúpna zmluva tak obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobkyne získať úver v konkrétnej výške 5.772,90 eur (vypočítané ako kúpna cena automobilu vrátane jeho súčastí a príslušenstva 8.247,00 eur mínus zaplatená akontácia 2.474,10 eur), nakoľko žiadne iné poplatky spojené s predmetom kúpy z predmetnej kúpnej zmluvy nevyplývajú. Uvedená suma 5.772,90 eur tak mala byť v zmysle zmluvných dojednaní v kúpnej zmluve a teda prejavenej vôle kupujúcej výškou úveru, no v zmluve o úvere je už uvedená iná výška úveru a to 6.643,90 eur (navýšený o Predmet financovania B, ktorý je absolútne neurčito a nekonkrétne obsiahnutý v úverovej zmluve a o ktorý žalobkyňa podľa svojich tvrdení a výpovede ani nežiadala, ale ani o ňom nebola vopred informovaná). Nakoľko si doplnkové služby osobitne nevyjedнала, nemala o ne záujem, je možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie, že je nutné považovať ich za skryté poplatky, ktoré predstavujú dodatočné náklady spotrebiteľa; ktoré však nemôžu byť započítané na istinu úveru. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere celková výška poskytnutého úveru. Táto bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená v nesprávnej výške, pričom absencia, resp. nesprávny údaj o celkovej výške poskytnutého úveru je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

18. Ohľadom skutočnej vôle žalobkyne odvolací súd konštatuje obsah jej výpovede v spore. Nakoľko žalobkyňa z dôvodu dlhodobej práce v Spolkovej republike Nemecko sa nemohla zúčastniť pojednávania, pričom trvala na svojom výsluchu ako strany sporu, súd prvej inštancie uznesením č. k. 8Csp/86/2020-345 dňa 21.09.2021 nariadil výsluch žalobkyne k tvrdým skutočnostiam a vyzval ju, aby sa v lehote 15 dní od doručenia písomne vyjadrila a odpovedala na položené otázky v uznesení. Žalobkyňa na otázku 1. „Na zaplatenie (prefinancovanie) čoho ste žiadali úver?“ odpovedala, že „na zaplatenie auta“. Na otázku 2. „Kto pripravoval listiny (kúpnu zmluvu, úverovú zmluvu a ďalšie súvisiace doklady)?“ odpovedala: „pracovníci z autocentra“. Na otázku 3. „Chceli ste kupovať na úver okrem auta aj nejaké ďalšie služby alebo tovary?“ odpoveď: „nie“. Otázka 4. „Boli Vám popri kúpe auta poskytnuté aj nejaké ďalšie služby kupované cez úver?“ odpoveď: „nie“. Otázka 5. „Informoval Vás niekto pred uzatvorením úverovej zmluvy o službe Príprava vozidla k predaju a bola Vám poskytnutá možnosť ju prijať alebo odmietnuť? Viete čo bolo obsahom tejto služby?“ odpoveď: „neviem, nepamätám si.“ Otázka 6. „Informoval Vás niekto pred uzatvorením úverovej zmluvy o službe Garancia Carlife a bola Vám poskytnutá možnosť ju prijať alebo odmietnuť? Viete čo bolo jej obsahom?“ odpoveď: „neviem čo to znamená.“ Otázka 7. „Kde ste listiny podpisovali a koľko listín ste podpisovali?“ odpoveď: „v AAA auto, nepamätám si.“ Otázka 8. „Bolo Vám dané pred podpisom listín nejaké poučenie o ich obsahu resp. bola Vám daná možnosť listiny pred ich podpisom preštudovať?“ odpoveď: „bolo na rýchlo, podrobnosti si nepamätám.“ Otázka 9. „Popíšte priebeh podpisu listín?“ odpoveď: „Pracovníci z AAA auto mi len papiere predložili a ukázali mi kde mám podpísať“. Otázka 10. „Kedy a od koho ste sa dozvedali, že úverová zmluva nie je v poriadku (mesiac a rok)?“ odpoveď: „rok 2019, pred letom, od právnik“. Otázka 11. „Prečítali ste si zmluvnú dokumentáciu pred jej podpisom?“ odpoveď: „Nie, nemala som čas“. Otázka 12. : „Vedeli ste aká je kúpna cena motorového vozidla?“ odpoveď: „Vedela som, bola mi známa“. Otázka 13. „Vedeli ste aká je výška istiny úveru?“ odpoveď: „Neviem čo to znamená“. Otázka 14. „Vedeli ste aká je výška kúpnej ceny predmetu financovania B?“ odpoveď: „Neviem čo to znamená.“ Otázka: 15. „Prečo ste uzatvorili predmetnú Zmluvu o spotrebiteľskom úvere?“ odpoveď: „Cieľom bolo auto.“ Žalobkyňa ešte tvrdila, že pracovník, ktorý sa predstavil, že je zo spoločnosti Quatro ako vymáhateľ pohľadávok prišiel na adresu jej trvalého bydliska. Keďže žalobkyňa dlhodobo žije v zahraničí, žiadal telefonický kontakt od rodičov. Telefonicky ju žiadal o zaplatenie istej sumy a trov na cestovnom. Počas rozhovoru vyvíjal na ňu nátlak, vyhrážal sa odobratím motorového vozidla. Žalobkyňa z obavy určitú sumu uhradila na účet Quatro. Napriek tomu bola aj naďalej od tohto pracovníka telefonicky obťažovaná s vyvíjaním psychického tlaku na jej osobu. Keďže požadoval, by mu uhradila aj zvyšnú časť peňazí na účet spoločnosti Quatro na základe jej žiadosti v roku 2018 o vyúčtovanie pri predčasnom splatení zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120145045 uhradila sumu 2.792,69 Eur na jeho účet. Do dnešného dňa jej spoločnosť nezaslala žiadne potvrdenie o úhrade sumy, aj keď oň žiadala. Písomné vyjadrenie - výpoveď - žalobkyňa urobila dňa 30.09.2011 v SRN.

19. Pokiaľ žalovaný v rámci odvolacej argumentácie namietal, že žalobkyňa v konaní len tvrdila, ale nedokazovala, že si doplnkové služby nechcela objednať, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/13/2009 zo dňa 24. februára 2010 a na negatívnu dôkaznú teóriu, v zmysle ktorej nie je možné od nikoho spravodlivo žiadať, aby preukázal neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V prejednávacom prípade tak nie je možné očakávať,

že žalobkyňa, ktorá v konaní tvrdila, že o žiadne ďalšie doplnkové služby nemala záujem, okrem výlučne len dofinancovania zvyšnej časti kúpnej ceny konkrétneho vozidla, a nemala dokonca o nich ani vedomosť, následne preukáže, že si tieto doplnkové služby dobrovoľne nedojednala a boli jej formulárovým spôsobom bez možnosti vylúčenia týchto dodatočných služieb predávajúcim, konajúcim za veriteľa, nanútené. Naopak, dôkazné bremeno zaťažovalo práve žalovaného, ktorý mal svoje tvrdenia o „dobrovoľnosti“ dojednania aj Predmetu financovania B podložiť aj náležitými a hodnovernými dôkazmi. Odvolací súd však konštatuje, že individuálnosť dojednania navýšenia pôvodne žiadanej sumy úveru na dofinancovanie časti kúpnej ceny 5.772,90 eur žalovaný žiadnym spôsobom v spore nepreukázal a tak neunesol dôkazné bremeno, ktoré ohľadom uvedenej skutočnosti spočívala na ňom.

20. Naopak, žalovaná preukázala dostatočne hodnoverne v spore, že ňou tvrdený postup predávajúceho pri dojednávaní a pripravovaní úverových zmlúv bol bežnou obchodnou praktikou vo viacerých obdobných prípadoch s viacerými spotrebiteľmi a za obdobných podmienok ako tvrdila žalobkyňa. Svoje tvrdenia doložila žalobkyňa listinnými dôkazmi - svedeckými výpoveďami siedmich zákazníkov totožného predávajúceho obsiahnutými na č.l. 193, č.l. 202, č.l. 213, č.l. 226, č.l. 230, č.l. 241 a č.l. 252, z ktorých zhodne vyplýva bežná obchodná prax predávajúceho bez vedomosti a bez vopred so spotrebiteľom dojednaného postupu automaticky predkladať zákazníkom na podpis množstvo formulárových a vopred pripravených zmlúv za obdobných okolností ako v posudzovanom prípade, bez potrebného vysvetlenia a odobrenia ich obsahu, kde kupujúci, spotrebiteľia a úveroví dlžníci nemohli vopred ovplyvniť obsah predložených zmlúv, ktoré im boli predkladané len na podpis bez možnosti zmeny ich obsahu. Dostatočne vierohodne vyznie aj svedecká výpoveď bývalého manažéra predávajúceho (č.l. 384- 385 spisu), ktorá obsahuje viaceré zásadné tvrdenia ohľadom bežnej obchodnej praktiky predávajúceho, ktorým je rozhodne nutné venovať náležitú pozornosť a zohľadniť obsah aj tejto zásadnej svedeckej výpovede zo dňa 5.10.2021 podanou svedkom G. O., nar. XX. L. XXXX, bytom: J. XX, XXXXX J. J., ktorý pôsobil v relevantnom období na pracovnej pozícii manažéra predávajúceho. Vo svedeckej výpovedi na otázku : „Aká bola obchodná prax a aké ste mali firemné pokyny k predaju produktov označovaných ako: Doplnkový zákaznícky servis/Priprava vozidla k predaju, Carlife Garancia, De/end“ svedok uviedol : „Označenie Doplnkový zákaznícky servis alebo Priprava vozidla k predaju (tzv. FEE-čko) bol eufemizmus používaný na označenie poplatku určeného na zvýšenie profitu pri predaji. Jeho výška bola rozdielna pri predaji auta na financovanie úverom a predaji v hotovosti. V zásade išlo o to, že pri financovaní auta úverom si väčšina zákazníkov jednoducho nevyšmála/nerozporovala extra poplatok vo výške 499 eur pripočítaný k predajnej cene auta. Výška poplatku pri predaji áut na úver narástla počas mojich troch rokov v AAA zo 166 eur na 499 eur. Pri predaji za hotové to bolo zo 49 eur na 149 eur. Do predajných výsledkov pobočky sa poplatky za tieto položky počítali ako tzv. UPSALE, čo znamenalo PREDAJ doplnkových produktov, ku ktorým patrili aj Doplnkový zákaznícky servis/Poplatok za prípravu vozidla na predaj, lekárničky, GPS lokátory, sada povinnej výbavy, autokozmetika atď. Inštrukcia pre kolegyne, ktoré sprostredkovali predaj úveru bola, že pred pozvaním zákazníka na podpísanie úveru sa majú VŠETKY tieto poplatky za doplnkové produkty pridať k cene auta a až potom počítajú úver. Ďalšia inštrukcia bola taká, že ak si zákazník tieto poplatky všimol a nesúhlasil s nimi, mali mu poskytnúť informáciu, že sú povinné a pokiaľ by ich aj napriek tomu odmietal akceptovať mali sa obrátiť na nadriadenú osobu. Carlife Garance bol v rôznej výške automaticky pripočítavaný do ceny auta. Ani ja ako manažér pobočky som nemal autoritu tento produkt z ceny vylúčiť a pracoval som s inštrukciou "toto tam musí byť a nedá sa to vybrať von". Rovnakú inštrukciu som v dobrej viere delegoval na kolegov, produkt totiž opticky nezvyšoval cenu auta (ak stálo auto napr 10.000 eur, tak cena sa skladala z ceny auta napr. 9.500 euro a ceny Carlife 500 euro. Cenovka v aute však ukazovala cenu auta 10.000 euro. Výška ceny Carlife sa menila v závislosti od veku, nájazdu, typu a ceny vozidla.“ Na otázku: „Pokiaľ sa predávali autá na úver, potom sa doplnkové produkty (Doplnkový zákaznícky servis/Priprava vozidla k predaju, Carlife Garancia, Defend Gap) predávali a súčasne financovali úverom až po dobrovoľnom výbere a súhlase zákazníkov alebo sa pripočítavali automaticky ako podmienka resp. povinná súčasť kúpy ául na úver?“ svedok odpovedal: „Pripočítavali sa automaticky, inštrukcia pre kolegyne z oddelenia úverov bola do kalkulácie úveru vždy tieto služby zahrnúť. Mali sme inštrukciu si myslieť, že keď zákazník podpísal kúpnu a úverovú zmluvu, tak vlastne legálne so všetkým v nich uvedeným súhlasí.“ Na otázku: „Aký hol charakter produktov (doplnkový zákaznícky servis/priprava vozidla k predaju. Carlife Garancia, Defend Gap) t. j.: Čo holo ich obsahom? Aký benefit mali prinášať zákazníkovi?“ odpovedal svedok: „Doplnkový zákaznícky servis/priprava vozidla k predaju bol vlastne fixný poplatok pripočítaný k predajnej cene každého auta. Manažér pobočky nemohol svojvoľne tento poplatok odpustiť, potreboval autorizáciu regionálneho manažéra, teda svojho nadriadeného. Jeho účelom podľa môjho názoru nebolo docieľiť benefit pre zákazníka, iba navýšiť zisk firmy. Carlife bolo "poistenie auta proti prípadným

poruchám". V praxi to ale vôbec nefungovalo, lebo väčšinu dopytov na plnenie Carlife kvôli neúnosne prísnyim zmluvným dojednaniim zamietol. Defend Gap bolo poistenie straty hodnoty pri poistnom plnení z havariijného poistenia. Paradoxne, AAA predával produkt GAP bez ohľadu na to, či klient mal alebo nemal uzatvorené havariijne poistenie.“ Na záver svedok považoval za dôležité uviesť : „Na základe skúsenosti si myslím, že hlavným účelom uvedených doplnkových produktov bola daňová optimalizácia a získanie spätného bonusu z uzatvorených zmlúv. Čestne prehlasujem, že všetky mnou vyššie uvedené odpovede a informácie sú pravdivé a zodpovedajú skutočnosti tak, ako si ju osobne pamätám.“ Ku svedeckej výpovedi boli doložené kópie pracovnej zmluvy a dodatkov k pracovnej zmluve uzatvorených medzi svedkom a AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s. Bratislava, preukazujúcich, že svedok skutočne pôsobil v relevantnom období na pracovnej pozícii „Manažér autocentra“. Vzhľadom na uvedené je tak možné svedeckú výpoveď považovať za dôveryhodnú (a napokon ani žalovaným nespochybnenú).

21. Ohľadom praktík predávajúceho, konajúceho ako sprostredkovateľ pri uzatváraní posudzovanej úverovej zmluvy je nutné poznamenať, že aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Sžo/61/2014 zo dňa 26.08.2015 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/44/2013-95 zo dňa 29. apríla 2014 ako vecne správny, pričom Krajský súd v Prešove zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca (Consumer Finance Holding, a. s. Kežmarok, ktorý je aj v prejednávanej veci pôvodným veriteľom) domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave zo dňa 10.9.2013 č. SK/0088/99/2013, v spojení s rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 14.12.2012, č. P/0310/07/12, ktorým bola žalobcovi pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k finančnej službe podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z., zistené pri kontrolách, zameraných na prešetrenie spotrebiteľských podnetov evidovaných správnym orgánom vo veci spotrebiteľských úverov, podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta vo výške 30.000 eur. Z obsahu rozsudku NS SR odvolací súd považuje za potrebné a dôležité zvýrazniť nasledujúce konštatované skutočnosti : „Krajský súd konštatoval, že z uvedených zmlúv a zmlúv o zabezpečení úveru, ktoré sú uzatvárané v ten istý deň je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že ide o vzájomne závislé spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pri tom istom rokovaní a ktoré tvoria jeden obchodný celok. Kúpna zmluva obsahuje zhodný prejav vôle spotrebiteľa a predajcu spotrebiteľským úverom výhradne financovať predmet kúpnej zmluvy teda predmet financovania A, v daných prípadoch kúpa motorového vozidla ako doplatok kúpnej ceny. Kúpna zmluva však neobsahuje predmet financovania B, či službu, náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré podľa zmluvy a zmluvy o zabezpečení majú byť financované spotrebiteľským úverom, Mal za to, že je bez akýchkoľvek pochybností, že v zmluve o zabezpečení chýba zhodný prejav vôle zmluvných strán o výške úveru, spotrebiteľa sumu úveru pozostávajúcu z predmetu financovania A, teda doplatku kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy, ale aj s ceny predmetu financovania B a z nákladov spojených s poskytnutím pôžičky vo forme štandardnej zmluvnej podmienky včlenenej do textu podmienok, podpisom zmluvy berie iba na vedomie. Krajský súd ďalej uviedol, že v zmluvných dokumentoch a to v kúpnej zmluve, v zmluve a v zmluve o zabezpečení, v predzmluvnom formulári chýba opis tovaru alebo služby, ktoré tvoria predmet financovania B a nákladov spojených s poskytnutím pôžičky a pokiaľ ide o hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov táto je vypočítaná zo sumy úveru navýšenú o predmet financovania B a o náklady spojené s poskytnutím pôžičky. Mal za to, že rovnako žalobca nepreukázal, že pred uzatvorením zmluvy o sprostredkovateľskom úvere podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľa boli informovaní o zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru prostredníctvom formulára. Z predloženého formulára však skutočnosť, že žalobca ako veriteľ informoval spotrebiteľov o náležitostiach úveru pozostávajúceho z ceny za doplnkový tovar (predmet financovania B) a náklady za poskytnutie predmetného úveru nevyplýva. Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - poskytnutie úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žalovaný preto správne posúdil, že uvedenými skutkami sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2, písm. a/,b/ zákona č. 250/2007 Z. z.“ Na základe prieskumu v rámci odvolacieho konania potom aj NS SR, ako odvolací súd, v uvedenom rozsudku konštatoval: „Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázané, že orgány dozoru sankcionovali žalobcu za porušenie

povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z., keď žalobca v procese poskytovania spotrebiteľského úveru spotrebiteľovi postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil alebo mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku (§ 7 ods. 2, písm. a/, b/), ktorú zákonodarca zakazuje (§ 7 ods. 1).“

22. Odvolací súd tak z obsahu svedeckých výpovedí, ako aj s poukazom na citovaný rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/61/2014 zo dňa 26.08.2015 konštatuje, že pri uzatváraní aj posudzovanej úverovej zmluvy, ako vzájomne závislej zmluvy od kúpnej zmluvy, postupoval sprostredkovateľ pôvodného veriteľa postupom, ktorý nie je súladný so spotrebiteľským právom a bol vyhodnotený ako nekalá obchodná praktika.

23. Podľa článku 8 Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

24. Podľa čl.15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

25. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

26. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť princípy, na ktorých spočíva civilné sporové konanie. Články 8 a 9 CSP sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako tieto princípy súvisia so zásadou tzv. rovnosti zbraní a s princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Taktiež strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon. V tejto súvislosti odvolací súd, zdôrazňujúc zásadu kontradiktórnosti sporového súdneho konania s poukazom na dôkaznú povinnosť vyplývajúcu stranám sporového konania z čl. 8 CSP, konštatuje, že podľa § 153 ods. 1 CSP sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas.

27. Je tak možné skonštatovať, že žalobkyňa si splnila v konaní dôkaznú povinnosť a povinnosť preukázania svojich skutkových a právnych tvrdení a predložila relevantné listinné dôkazy (sedem svedeckých výpovedí spotrebiteľov v obdobných prípadoch a svedeckú výpoveď bývalého manažéra jednej z pobočiek predávajúceho o obchodných praktikách predávajúceho), ktoré mali dostatočne hodnoverný potenciál podporiť skutkové a právne tvrdenia žalobkyne. . Bolo potom na protistrane - teda žalovanom, aby produkoval relevantné prostriedky procesnej obrany voči žalobkyňou produkovaným prostriedkom procesného útoku za účelom ich vyvrátenia, resp. spochybnenia. Bolo na jeho procesnej aktivite a procesnej zodpovednosti za výsledok sporu a procesný úspech, aby svoje tvrdenia o tom, že žalobkyňa mala záujme aj o ďalšie doplnkové služby v rámci financovania prostredníctvom úveru, ako aj o individuálnosti všetkých zmluvných dojednaní so spotrebiteľkou, aj hodnoverne v spore preukázal a taktiež hodnoverne vyvrátil dôveryhodnosť a relevanciu dôkazných prostriedkov žalobkyne - viacerých svedeckých výpovedí. Ohľadom svojich skutkových tvrdení tak žalovaný neuniesol v konaní dôkazné bremeno, čo má za následok procesný neúspech v spore.

28. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na zistení a preukázaní tej skutočnosti, že medzi stranami zmluvného úverového vzťahu (medzi právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom - spotrebiteľom) nedošlo k zhodnému prejavu vôle o výške úveru, resp. údaj o výške úveru uvedený v zmluve nie je správny. Súd konštatoval a priklonil sa k názoru žalobkyne, že právny predchodca žalovaného jednostranne vo vopred pripravenej formulárovej zmluve o úvere určil výšku úveru na sumu 6 643,90 eur a jednostranne, bez súhlasu a individuálneho dojednania so spotrebiteľkou doplnil predmet financovania B (doplnkové služby), o ktorý ale žalobkyňa nežiadala, tieto

doplnkové služby si dobrovoľne nezvolila, boli pre ňu dodatočne povinnými nákladmi. Prijatie týchto služieb bolo podmienkou získania úveru, žalobkyňa mala možnosť iba podpísať predformulované listiny, alebo ich ako celok odmietnuť, Predmet financovania B teda nemohla reálne vylúčiť (čo nemal kompetenciu vylúčiť ani len manažér pobočky predajcu a sprostredkovateľa úveru). Potom údaj o výške istiny (celkovej výške) spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve sumou 6 643,90 eur je nesprávny, nezodpovedajúci prejavenej vôli a úmyslu dlžníčky - spotrebiteľky, čo v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. je samostatným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

29. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje a zastáva rovnaký názor ako okresný súd, že vôľou žalobkyne bolo získať úver v konkrétnej výške 5 772,90 eur, čo jednoznačne vyplýva z obsahu viazanej kúpnej zmluvy, žiadne doplnkové služby si sama nevyžiadala a dobrovoľne nezvolila, všetky doplnkové služby sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru a boli pre žalobkyňu dodatočne povinnými nákladmi a nie je pritom dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov, ale ich skutočný účel. Odvolací súd okrem už viackrát konštatovaného neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovaného ohľadom jeho skutkových tvrdení, okrem toho zdôrazňuje absolútnu neurčitost' obsahu „Predmetu financovania B“, pokiaľ je v úverovej zmluve uvedené len : Garancia Carlife 48 eur, Príprava vozidla k predaju 271 eur a opätovne Garancia Carlife tentokrát v sume 552 eur, spolu 871 eur. Nemohlo byť z takéhoto neurčitého obsahu zrejme spotrebiteľovi, čo konkrétne, aký obsah tvorí Predmet financovania B, pretože konkrétnejší opis vyplýva len z obsahu faktúry FVLC1730-140161, že pod sumou 48 eur (v úverovej zmluve ide o jednu z položiek zhodne označenú ako Garancia Carlife) len a výlučne z obsahu faktúry môže byť zrejme, že ide o balíček povinnej výbavy. Navyše, odvolací súd v súvislosti s ďalšou z položiek Predmetu financovania B a to Príprava vozidla k predaju poznamenáva, že ostalo aj v konaní neozrejmene ani z strany žalovaného, čo konkrétne mala táto položka zahŕňať, aké osobitné, pre spotrebiteľa významné plnenie či službu malo ísť, aký bol skutočný obsah tejto položky, keď zákonnou povinnosťou predávajúceho je v rámci jeho povinností vyplývajúcej z uzatvárania kúpnej zmluvy nepochybne odovzdanie predmetu kúpy. Podľa § 588 Občianskeho zákonníka z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu. Pokiaľ tak v zmysle zákonnej úpravy je zákonnou povinnosťou predávajúceho odovzdať riadne a včas predmet kúpy, nie je potom odvolaciemu súdu zrejme, aké konkrétne (nad rámec zákonnej povinnosti) úkony predávajúceho sú zahrnuté v položke Príprava vozidla k predaju, za ktorú bola spotrebiteľka nútená priplatiť si sumou 271 eur. Nikde v zmluvnej dokumentácii sa obsah tejto položky neuvádza. Minimálne v tejto položke spotrebiteľka o „dobrovoľné doplatenie“ si za túto absolútne neurčitú „službu“ predávajúceho, ktorá bola jeho zákonnou povinnosťou, nemala mať z akého dôvodu ako kupujúca záujem a rozhodne takéto navýšenie úveru o „službu“, ktorá však bola zákonnou povinnosťou predávajúceho, nemohla sledovať záujem spotrebiteľa.

30. Ako už bolo uvedené vyššie, právny predchodca žalovaného navýšil sumu úveru o náklady za služby, ktoré si žalobkyňa nevyžiadala, nemala o ne záujem a ich úhradou nezískala ani žiadne adekvátne protiplnenie. Ak právny predchodca žalovaného zahrnul do istiny úveru aj poplatky súvisiace s predmetom financovania B, teda už vstupné údaje relevantné pre výpočet RPMN neboli správne, logickým dôsledkom je aj nesprávny údaj o výške RPMN poskytnutého úveru. Pokiaľ sa odvolateľ v odvolaní dožaduje aplikácie a považuje za najvýznamnejšiu posledná veta ustanovenia § 19 ods. 2 ZoSÚ, odvolací súd poznamenáva, že odvolateľom citované znenie poslednej vety § 19 ods. 2 ZoSÚ v čase uzatvorenia posudzovaných zmlúv ešte v právnej úprave Zákona o spotrebiteľských úveroch nebolo a neskoršie znenie tohto ustanovenia tak súd prvej inštancie aplikovať retrospektívne ani nemohol. Súd prvej inštancie správne aplikoval na daný skutkový stav právnu úpravu ZoSÚ platnú a účinnú v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že „veriteľ financuje tovar a služby podľa záujmu spotrebiteľa“, je namieste poznámka žalovanej, že úverovú zmluvu podpisoval právny predchodca žalovaného v zastúpení predávajúcim, preto za týchto okolností musel právny predchodca žalovaného, konajúci predávajúcim, pri uzatváraní úverovej zmluvy vedieť o okolnostiach dojednaní viazanej kúpnej zmluvy a jej obsahu, teda aj o tom, v akej výške čerpania úveru mala žalobkyňa záujem si dojednanú kúpnu cenu prostredníctvom úveru dofinancovať a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie preto dospel k správne záveru, že právnym predchodcom žalovaného poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov okrem už vyššie konštatovaného dôvodu absencie správneho údaju o celkovej výške poskytnutého úveru, navyše aj v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže

v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne vypočítaná ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

31. Plnenia žalobkyne nad rámec istiny úveru (bez úrokov a poplatkov úveru) v sume 5.772,90 eur, poukázané v prospech právneho predchodcu žalovaného dokopy v sume 11.270,69 eur, teda v sume rozdielu týchto plnení, pri zohľadnení aj časti plnenia vo výške 127,10 eur, t. j. v sume 5.370,69 eur, je bezdôvodným obohatením žalovaného na úkor spotrebiteľky, ktoré je v zmysle § 451 OZ povinný žalobkyni vydať, spolu so správne priznaným zákonným úrokom z omeškania 5% ročne z tejto sumy od 31.07.2020 do zaplatenia.

32. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. je potom možné konštatovať aj vecnú správnosť závislého výroku II. o trovách konania, pokiaľ súd prvej inštancie procesne plne úspešnej žalobkyni priznal voči procesne plne neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností, rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I., ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).